

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 czerwca 1967 r.

Nr 35

Treść:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

163 — nr 146 z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie podwyższenia najniższych rent 375

ZARZĄDZENIA:

- 164 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 czerwca 1967 r. w sprawie określenia organów wojskowych uprawnionych do prowadzenia w trybie administracyjnym egzekucji niektórych należności z wynagrodzenia za pracę 376
- 165 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 czerwca 1967 r. w sprawie otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych 376
- 166 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 czerwca 1967 r. w sprawie organizacji i metod pracy w zakresie spraw osobowych 378

163

UCHWAŁA Nr 146 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 czerwca 1967 r.

w sprawie podwyższenia najniższych rent.

§ 1. 1. Kwoty określające wysokość najniższych rent, ustalone w przepisach:

- 1) dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98),
- 2) dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75, z 1961 r. Nr 6, poz. 39 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98),
- 3) dekretu z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 55, poz. 273)

podwyższa się do wysokości określonej w poniższej tabeli:

Rodzaj renty	Kwota określająca wysokość najniższej renty w zł
1	2
starcza	700
inwalidzka z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową dla:	
inwalidów I grupy	1.600
inwalidów II grupy	910
inwalidów III grupy	570
inwalidzka z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej dla:	
inwalidów I grupy	910
inwalidów II grupy	760
inwalidów III grupy	570
inwalidzka z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż służba wojskowa, wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa dla:	
inwalidów I grupy	760
inwalidów II grupy	660
inwalidów III grupy	460
rodzinna	580

2. Kwoty najniższych rent inwalidzkich wymienionych w ust. 1 podwyższa się do wysokości tam określonej, jeżeli rencista nie jest zatrudniony i nie posiada dochodów z innych źródeł. Warunek ten nie ma zastosowania do rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa I grupy pozostającego w związku ze służbą wojskową.

§ 2. 1. Kwoty, o których mowa w § 1 ust. 1, obejmują dodatki do rent określone w uchwale nr 105 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie przyznania dodatku do rent (Monitor Polski Nr 25, poz. 125) oraz kwoty podwyższające renty, określone w § 1 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 września 1963 r. w sprawie podwyższenia rent i dodatków do rent (Monitor Polski Nr 73, poz. 367).

2. Jeżeli renta obliczona na podstawie dotychczasowych zasad jest niższa od kwoty określonej w § 1 ust. 1, z uwzględnieniem zaś przepisów, o których mowa w ust. 1, kwotę tę przekracza, wówczas rentę wypłaca się w dotychczasowej wysokości.

§ 3. Osobom zatrudnionym, pobierającym renty w wysokości ustalonej zgodnie z § 1, nie przysługuje dodatek do wynagrodzenia o którym mowa § 2 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 4. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio do rent określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99),
- 2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299),
- 3) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70 i Nr 69, poz. 436),
- 4) ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436),

których wysokość jest niższa od kwot określonych w § 1 ust. 1.

§ 5. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio również do wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych,

a przyznawanych przez władze lub instytucje zagraniczne rent:

- 1) starczych, inwalidzkich, wdowich i sierocych pobieranych przez osoby odpowiadające określonym w polskich przepisach emerytalnych warunkom co do wieku lub inwalidztwa,
- 2) wypadkowych — przy niezdolności do zarobkowania określonej co najmniej na 45%.

jeżeli osoby pobierające te renty zamieszkują w kraju i nie posiadają poza rentą dochodów z tytułu zatrudnienia lub innych źródeł, powodujących zawieszenie wypłaty całości lub części renty.

§ 6. 1. Renty przyznane przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, których wysokość jest niższa od kwot określonych w § 1 ust. 1, podlegają podwyższeniu z urzędu.

2. Właściwi ministrowie oraz Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalą w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac zasady podwyższania rent przyznanych w drodze wyjątku.

§ 7. Jeżeli w wyniku zastosowania przepisów uchwały wysokość najniższej renty przekracza wysokość podstawy wymiaru renty, zasiłki pogrzebowe wypłaca się w wysokości nie mniejszej niż wysokość renty, bez uwzględnienia dodatków dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom oraz Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

164

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 15 czerwca 1967 r.

w sprawie określenia organów wojskowych uprawnionych do prowadzenia w trybie administracyjnym egzekucji niektórych należności z wynagrodzenia za pracę.

Na podstawie art. 20 § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) oraz § 8 ust. 2 pkt 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1966 r. w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 45, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organami wojskowymi uprawnionymi do egzekwowania w trybie administracyjnym z wynagrodzenia za pracę należności z tytułu szkód wyrządzonych w mieniu wojsko-

wym, poniesionych przez wojsko kosztów usunięcia z kwater (lokalii) wojskowych, podlegających zwrotowi stypendiów oraz kosztów wykształcenia i innych kosztów związanych ze szkoleniem — są Wojskowe Biura Realizacji Wierzytelności w Warszawie, Bydgoszczy i Wrocławiu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*
Marszałek Polski

165

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 19 czerwca 1967 r.

w sprawie otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych.

Na podstawie art. 1 ust. 2 i art. 9 ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. o godzinach otwarcia placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności oraz o rozkładzie czasu pracy pracowników w nich zatrudnionych (Dz. U. Nr 13, poz. 56) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wytyczne w sprawie dni i godzin otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych oraz normatywy czasu na czynności po-

przedzające otwarcie i następujące po zamknięciu tych placówek i zakładów, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Wytyczne określone w § 1 nie mają zastosowania do placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych, położonych na terenach koszar i innych obiektów zamkniętych, należących do jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 1967 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: *E. Sznajder*

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 czerwca 1967 r. (poz. 165).

WYTYCZNE W SPRAWIE DNI I GODZIN OTWIERANIA I ZAMYKANIA PLACÓWEK HANDLU DETALICZNEGO I ZAKŁADÓW GASTRONOMICZNYCH ORAZ W SPRAWIE NORMATYWÓW CZASU NA CZYNNOSCI POPRZEDZAJĄCE OTWARCIE I NASTĘPUJĄCE PO ZAMKNIĘCIU TYCH PLACÓWEK I ZAKŁADÓW

Godziny otwarcia.

1. Godziny otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych należy ustalać zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r.

o godzinach otwarcia placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności oraz o rozkładzie czasu pracy pracowników w nich zatrudnionych (Dz. U. Nr 13, poz. 56) oraz niniejszymi wytycznymi.